

Arrest

nr. 137 729 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 augustus 2014 houdende de weigering van het terug in het bezit stellen van de A-kaart.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 september 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij beslissing van 1 juli 2007 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf van 1 jaar, titel die telkens wordt verlengd voor een periode van 1 jaar.

Bij beslissing van 4 juni 2013 wordt het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij, geldig tot 21 april 2013 verlengd tot 21 april 2014 onder de uitdrukkelijke voorwaarde een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling voor te leggen (werkgeversattest en loonfiches), een attest van het OCMW ter bevestiging dat de verzoekende partij niet ten laste valt van het Rijk en een geldig nationaal paspoort. De verzoekende partij dient zich aan te bieden tussen de vijfenveertigste dag en de dertigste dag voor de vervalddag van het tijdelijk verblijf. Bijkomend is voorzien dat de verzoekende partij zich onberispelijk dient te gedragen en geen gevaar mag vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land.

De verzoekende partij werd van 19 juni 2013 tot 4 september 2013 in voorlopige hechtenis gehouden.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Mechelen wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar wegens het toebrengen van slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 31 januari 2014 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt.

Op 9 april 2014 wordt door de stad Mechelen een attest opgesteld van afneming van de identiteitskaart voor een vreemdeling (bijlage 37).

Op 10 juni 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Bij beslissing van 8 augustus 2014 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“Deze vreemdeling heeft op 10/06/2014 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (A-kaart).

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Op het ogenblik van zijn aanvraag was hij immers niet meer in het bezit van een geldige verblijfsvergunning, vervallen sedert 21/04/2014.

Wettelijke basis: ar. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het KB. van 07/0B/1995 inzake het recht op terugkeer heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel zoals weergegeven in de synthesememorie luidt:

“Samenvatting middel::

1. De bepalingen van art. 19 Vw. en art. 35 en 39 Vb. zijn niet toepasbaar op verzoeker: hij heeft het land niet verlaten, laat staan voor langer dan 12 maanden.

2. Vermits de verblijfstitel van verzoeker nog geen 3 maanden verstreken was komt ook – in dit opzicht – art. 39§7 Vb. niet in aanmerking voor toepassing.

Het geval van de ambtelijke afvoering op 31.1.2014 werd niet besproken in het verzoekschrift omdat, zoals reeds gesteld, verzoeker niet op de hoogte was van deze ambtelijke afvoering en omdat bovendien in de bestreden beslissing nergens sprake was van deze schrapping.

Het is pas door de lezing van de Nota met opmerkingen vanwege verweerder dat verzoeker hiervan in kennis werd gesteld. (zie verder)

3. Volgens art. 33 Vb. diende verzoeker de verlenging/vernieuwing aan te vragen tussen de 45ste en de 30ste dag voor de vervaldatum, doch op deze instructie in het Vb. is nergens een sanctie voorzien in de vreemdelingenreglementering.

4. Het vermoeden dat volgt uit art. 39§7 Vb. heeft geen betrekking op het verlaten van het grondgebied gedurende meer dan 1 jaar.

5. Conform de rechtspraak van de RVV en van het EHRM diende verweerder – vooraleer de beslissing te nemen – een onderzoek te doen naar de mogelijke gevolgen op het vlak van het privé- en familieleven.

6. Het ‘terugkeerbesluit’ dd. 07/08/1995: dit KB is evenmin van toepassing vermits het bedoeld is voor de vreemdeling wiens afwezigheid langer heeft geduurd dan 1 jaar.

Dergelijke afwezigheid van meer dan 1 jaar volgt nergens uit: noch uit het administratief dossier van verweerder, noch uit het weerlegbaar vermoeden van art. 39§7 Vb.

Nota met opmerkingen:

1. Het vermoeden van art. 39§7 Vb. is toepasselijk, vermits verzoeker ambtelijk afgevoerd werd op 31/01/2014 en hij bovendien geen concrete elementen aanvoert om het tegendeel te bewijzen.

2. Op grond van art. 19§1, alinea 1 Vw. en art. 39§1 Vb. diende verzoeker in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel om het recht op terugkeer te kunnen uitoefenen, terwijl blijkt dat deze verblijfstitel vervallen is op 21/04/2014.

3. Verweerde analyseert bepaalde rechtspraak van het EHRM om tot de slotsom te komen dat verzoeker geen bewijselementen aanbrengt omtrent een te beschermen privé- of familieleven.

Repliek verzoeker: Toepassing art. 39§7 Vb.:

Het standpunt van verzoeker is dat dit artikel, voor zover het al toepasbaar is in onderhavig dossier (zie oorspronkelijk verzoekschrift), strijdig is met een hogere rechtsnorm en derhalve buiten toepassing moet blijven conform art. 159 Grondwet:

“De hoven en rechtbanken passen de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toe in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.”

*Voor zover dit artikel 39§7 Vb. toepasselijk wordt geacht, wordt duidelijk dat het wettelijk gecreëerde vermoeden (het land te hebben verlaten) onevenwichtig zware gevolgen heeft t.o.v. de vreemdeling die – zoals verzoeker – meer dan 15 jaar in België verbleven heeft, zelfs al was dit onder het statuut van tijdelijk verblijf dat van jaar op jaar werd verlengd gedurende omzeggens 7 jaar.

Men mag niet vergeten dat een ambtshalve schrapping slechts een louter administratieve maatregel op gemeentelijk niveau betreft die in principe geen enkele invloed heeft op het verblijf in België.

Zie: L.DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA 2012, p.194 – 195

Trouwens, zelfs als de schrapping terecht zou genomen zijn, dan moet de betrokken vreemdeling – in geval van terugkeer – opnieuw ingeschreven worden door de gemeente omdat op dat moment de nieuwe verblijfplaats gekend is.

Het gelijkheidsprincipe en het verbod van discriminatie volgen uit art.10 en 11 G.W.

Als er onderscheid gemaakt wordt, dan moet dit objectief gerechtvaardigd zijn. Precies omdat art.39 § 7 Vb. zo ongenueanceerd eigenlijk elke vreemdeling viseert die geconfronteerd wordt met het wettelijk vermoeden (niet zelden als gevolg van een administratieve onnauwkeurigheid) , ontstaat een ontoelaatbaar onderscheid ten nadele van dergelijke vreemdeling in vergelijking met een Belg.

*Bovendien is het helemaal niet duidelijk hoe dit (weerlegbare) vermoeden moet toegepast worden in de praktijk.

Het is al niet duidelijk welke vreemdeling het art. 39§7 Vb. nu precies viseert in geval van ambtelijke schrapping: gaat het om de vreemdeling die verondersteld wordt het land te hebben verlaten voor 1 dag, een week, een maand, 3 maanden, meer dan een jaar?

De reglementering voorziet verschillende mogelijkheden:

- Art. 19§1, alinea 1 Vw.: recht op terugkeer gedurende een jaar
- Art. 39§2 VB.: vreemdeling met het voornemen om langer dan 3 maanden afwezig te zijn
- Art. 39§3 Vb.: terugkeer na een afwezigheid van meer dan 1 jaar

Naargelang het geval, zijn verschillende voorwaarden voorzien waaronder de vreemdeling kan vertrekken en terugkeren. Als het gaat om een afwezigheid van minder dan 3 maanden hoeft de vreemdeling zelfs niets te doen.

Het bovenvermelde weerlegbaar vermoeden is onvoldoende specifiek en zorgt dus voor juridische onduidelijkheid.

*Verzoeker heeft geen probleem met het leveren van het tegenbewijs, dat echter niet kan gebeuren voor de Raad, gelet op de beperkte en marginale toetsing van de bestreden beslissing.

Lees het eigen feitenrelaas van verweerder waaruit al blijkt dat:

- Verzoeker tussen 19/06 en 04/09/2013 in voorhechtenis werd gehouden
- Verzoeker bij vonnis dd. 04/09/2013 ook veroordeeld werd

Zijn afwezigheid uit België gedurende die periode kan dus moeilijk volgehouden worden en verweerder kon dit zonneklaar afleiden uit het eigen administratief dossier.

Gelet echter enerzijds op de zeer onduidelijke wettekst van art. 39§7 Vb. en anderzijds op de onredelijke gevolgen van dergelijk vermoeden, moet afgezien worden van de toepassing ervan. “

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit als volgt luidt:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Uit die bepaling volgt ontegensprekelijk, en in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, wel degelijk dat een vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt of waarvan de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken, verondersteld wordt het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van tegendeel, en bijgevolg tevens dat die vreemdelingen onder de regeling van het recht op terugkeer vallen voor wat hun verblijfssituatie in het Rijk betreft. Verzoeker kan niet ernstig het tegendeel voorhouden.

Uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister, waarvan kopie aan huidige nota wordt gevoegd, blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker op 31 januari 2014 ambtshalve uit het Rijksregister werd geschrapt door de stad Mechelen, dit omwille van het feit dat het onmogelijk was om zijn hoofdverblijfplaats te achterhalen (artikelen 8 – 14 Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister).

Verzoeker werd ingevolge die ambtshalve schrapping, op basis van artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit, verondersteld het land te hebben verlaten sinds 31 januari 2014.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en specifiek element aanvoert dat wordt gestaafd door bewijsstukken, en aldus geenszins het tegendeel bewijst van het vermoeden zoals voorzien in artikel 39, §7 van de Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker diende pas in juni 2014 een vraag tot herinschrijving in. In juni 2014 was verzoeker evenwel in het bezit van een A-kaart waarvan de geldigheidsduur reeds verstreken was, in casu op 21 april 2014. Verzoeker betwist niet dat hij opdat hij zijn recht op terugkeer zou kunnen uitoefenen, overeenkomstig artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, in het bezit dient te zijn van een verblijfstitel waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geenszins ernstig kan voorhouden als zou verwerende partij ten onrechte toepassing hebben gemaakt van artikel 19 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit, noch zou hij ernstig kunne voorhouden dat hij wel degelijk voldoet aan de vereisten voorzien in die bepalingen.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (R.v.V., 27 november 2009, nr. 34 993).

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven”. Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (RvV, 17 februari 2011, nr. 56 202)

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat geen rekening werd gehouden met zijn privébelangen en hij reeds 17 jaar in België verblijft. Hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn moeder bij wie hij inwoont, die in het bezit is van een B-kaart voor 5 jaar, wat ook het geval is voor zijn 9 jaar oude broer. Hij stelt dat in de bestreden beslissing evenmin rekening werd gehouden met zijn relatie met mevrouw BD en zijn zoon V, ondertussen twee jaar oud en van Belgische nationaliteit. Hij stelt dat hij gedurende

lange tijd gewerkt heeft bij de vzw (...) te Mechelen en dat zijn moeder tewerkgesteld is bij BVBA (...) te Mechelen.

Behoudens de vaststelling dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, dient te worden opgemerkt dat inzake de aangevoerde privébelangen, verzoeker, behoudens een verwijzing naar de omstandigheid dat hij in het verleden tewerkgesteld was bij een vzw, geen enkel concreet en specifiek element aanbrengt die wordt gestaafd door een begin van bewijs en waaruit zou blijken dat hij in het Rijk een beschermenswaardig privéleven zou leiden. Artikel 8 EVRM kan overigens niet dienstig worden ingeroepen ter bescherming van gewone sociale relaties. Verzoeker toont niet aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn moeder en 9 jaar oude broer, dient te worden opgemerkt dat het EHRM onder meer in de zaak *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze heeft bevestigd dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden:

"However, the Court has previously held that the existence of "family life" cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants' family (see *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also *Kwaky-Nti and Dufie v. the Netherlands* (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, *A.H. Khan, loc. cit.*, and *Anam v. the United Kingdom* (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011)." (EHRM, *Samsonnikov v. Estonia*, 3 oktober 2012, nr. 52178/10, §81)

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *Mokrani t. Frankrijk* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie: RvV, 30 november 2011, nr. 71.086)

In dit opzicht, dient te worden opgemerkt dat uit de gegevenshistoriek van het Rijksregister, waarvan kopie aan huidige nota wordt gevoegd, duidelijk blijkt dat verzoeker op 31 januari 2014 van ambtswege werd afgevoerd door de stad Mechelen omdat zijn hoofdverblijfplaats niet kon worden achterhaald. Verzoeker beperkt zich thans tot loutere ongestaafde beweringen als zou hij bij zijn moeder en 9 jaar oude broer wonen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker enerzijds beweert een gezinsleven te hebben met zijn moeder en broer bij wie hij zou inwonen, doch anderzijds beweert een relatie te hebben met mevrouw BD met wie hij samen een zoon zou hebben. Uit de omstandigheid dat de moeder tewerkgesteld is bij de BVBA (...) kan evenmin een band van afhankelijkheid worden afgeleid.

Inzake zijn voorgehouden gezinsleven met mevrouw B en zijn 2 jaar oude zoon, dient niet alleen te worden vastgesteld dat verzoeker beweert bij zijn moeder te wonen, doch ook dat hij zich inzake het voorgehouden gezinsleven beperkt tot een summier betoog dat niet wordt gestaafd door enige begin van bewijs.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake is van een privé- en gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

Zoals reeds aangegeven, houdt de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in. 9

Ten overvloede, verstoort een tijdelijke scheiding/verwijdering met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, het voorgehouden privé- en gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: RvV, 9 februari 2010, nr. 38 367)

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, vereist artikel 8 EVRM geenszins dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepaling is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. (zie: RvV, 3 april 2009, nr. 25.613; RvV, 28 maart 2012, nr. 78 203)

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.

Verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Met zijn betoog toont hij evenmin aan

*dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.
Het middel is ongegrond.”*

2.3. De verzoekende partij voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624,).

De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 19 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit wet van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit).

Artikel 19 van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

(...)

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

De artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit luiden:

“De verblijfs- of vestigingsvergunning, de Europese blauwe kaart, EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, al dan niet met de vermelding tijdelijk verblijf, de identiteitskaart voor vreemdelingen, de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.

Het document ter staving van duurzaam verblijf, de duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verliest zijn geldigheid zodra de houder ervan langer dan vierentwintig opeenvolgende maanden buiten het Rijk verblijft.

De EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene verliest haar geldigheid zodra de houder ervan langer dan twaalf achtereenvolgende maanden buiten het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie of langer dan zes jaar buiten het Rijk verblijft, tenzij hij heeft voldaan aan de verplichtingen voorgeschreven door het koninklijk besluit van 22 juli 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

En:

“§ 1

De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

(...)

§ 7

De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapd door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij niet betwist dat zij naliet tijdig de verlenging van haar recht op tijdelijk verblijf aan te vragen. Voorts kan niet ernstig worden betwist dat de verzoekende partij ambtshalve werd geschrapd op 31 januari 2014. Deze voorwaarde volstaat opdat de verwerende partij kon aannemen dat de verzoekende partij het land had verlaten en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit toe te passen. Met haar betoog gaat de verzoekende partij voorbij aan deze vaststelling. Voorts blijkt uit de voormelde bepalingen dat de verzoekende partij indien zij haar recht op terugkeer wenst uit te oefenen nog in het bezit dient te zijn van een geldige verblijfstitel, wat in casu niet meer het geval was gelet op het attest van afnemings van de identiteitskaart voor vreemdelingen op 9 april 2014. Artikel 39, § 1 van het vreemdelingenbesluit voorziet niet in de mogelijkheid het recht op terugkeer te vragen indien de geldigheidsduur van de verblijfstitel is verstreken. Het betoog van de verzoekende partij berust op een onvolledige lezing van de door haar geciteerde bepalingen en mist juridische grondslag. Zoals de bestreden beslissing stelt, was de verblijfstitel niet meer geldig en vervallen zodat de verwerende partij op goede gronden toepassing kon maken van artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit. Zoals de verzoekende partij in het verzoekschrift zelf opmerkt had zij een verlenging moeten vragen van haar tijdelijk recht op verblijf tussen de vijfenveertigste dag en de dertigste dag voor het verstrijken van de tijdelijke verblijfstitel, wat zij naliet te doen. Deze nalatigheid heeft tot gevolg dat de verzoekende partij niet meer geniet van het tijdelijk verblijf dat heeft opgehouden te bestaan, veruiterlijkt door het attest van afnemings van de identiteitskaart voor vreemdelingen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker geen beroep aangetekend terwijl minstens uit de synthesememorie blijkt dat zij kennis heeft kunnen nemen van deze beslissing, temeer de nota van de verwerende partij erop wijst. De kritiek die de verzoekende partij tegen deze beslissing heeft, is in het kader van huidig geschil niet dienstig. Die beslissing maakt niet het voorwerp uit van huidig geschil.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin wordt de schending van de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit en van artikel 19 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na in het middel op voldoende duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze de artikelen 2 en 4 van het koninklijk besluit van 7 augustus 1995 zijn geschonden. Bovendien maakt de bestreden beslissing geen toepassing van deze bepalingen en beperkt de bestreden beslissing zich ertoe louter te verwijzen naar een procedure die de verzoekende partij kan opstarten zo zij dit wenst. Er wordt nog op gewezen dat waar de verzoekende partij beweert dat dit koninklijk besluit betrekking heeft op de vreemdeling die een jaar afwezig is in het Rijk zij de bepalingen van het koninklijk besluit onvolledig leest en voorbijgaat aan de inhoud van artikel 4 van voormeld koninklijk besluit. Dit onderdeel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert omdat de verzoekende partij al 17 jaren in België woont, zij inwoont bij haar moeder die een B-kaart heeft net zoals haar broer, lange tijd is tewerkgesteld en zij een relatie zou hebben met D.B. en haar zoon, ondertussen 2 jaren oud en van Belgische nationaliteit, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing werd genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten en geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

Derhalve kan het onderdeel dat de schending van artikel 8 van het EVRM beoogt niet dienstig aangevoerd worden (RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Tot slot merkt de Raad nog op dat in de mate onder de hoofding "Repliek verzoeker" de schending wordt aangevoerd van het gelijkheidsprincipe en van het verbod van discriminatie uit de artikelen 10 en 11 van de Grondwet omdat de verzoekende partij meent dat artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit onevenwichtige zware gevolgen heeft en een ontoelaatbaar onderscheid maakt voor vreemdelingen ten over staan van Belgen, deze redenering niet kan gevolgd worden. Vooreerst is dit een betoog van een nieuw middel en geenszins een louter antwoord op de nota, zodat in toepassing van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet hiermee geen rekening kan gehouden worden en voorts heeft de tekst van het koninklijk besluit geen zwaarwichtig gevolg. Enig bestaan van zwaarwichtige gevolgen is louter te wijten aan nalatig handelen van de verzoekende partij zelf. Zij diende zorg te dragen dat een ambtshalve schrapping niet gebeurde door de gemeente te berichten over haar nieuwe verblijfplaats. Een verblijf in de gevangenis verhindert niet dat de verzoekende partij de gemeente hiervan in kennis brengt. Ten overvloede wordt erop gewezen dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat de bestreden beslissing de beslissing tot weigering van een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in het vreemdelingenregister betreft en niet de afname van haar voorheen bestaande tijdelijke verblijfstitel, waarvan de verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij nog aan de voorwaarde vervat in de tijdelijke verblijfstitel voldeed.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN